

konk. pohledávkou, kterou by bylo uplatniti přihláškou podle § 102 konk. řádu, nikoliv pořadem práva. Pro předpoklad, že jde o pohledávku za podstatou, které lze se ovšem domáhati pořadem práva (§ 124 konk. řádu), nepřednesla žalobkyně nic skutkového, takže, i kdyby za tohoto stavu věci opírala žalobu o to, že jde o pohledávku za podstatou, nemohla by míti rovněž úspěchu.

Čís. 14892.

Důsledky spoluvlastnictví.

Spoluvlastnický podíl k movité věci nelze odevzdati hmotně podle § 426 obč. zák.

Společné držby společné věci lze nabýti odevzdáním znamením nebo prohlášením.

(Rozh. ze dne 25. ledna 1936, Rv I 2506/35.)

Podle přednesu žalobkyně koupila tato auto, jež nyní vylučuje z exekuce, od Josefa O-a a později Heřmana E-a, jimž každému náleželo z polovice. Odevzdání stalo se tím způsobem, že O. odevzdal jí dne 20. února 1933 prohlášení toho obsahu, že žalobkyně nabyla koupí jeho polovice auta a přepsal tehdy typové vysvědčení na její jméno; užíval však auto dále a ponechal je v garáži pod svým jménem najaté; druhou polovinu auta prodal písemným prohlášením ze dne 9. srpna 1933, při čemž jí vrátil i její potvrzení před tím jemu odevzdané, podle něhož ho uznala za spoluvlastníka auto. Žalobkyně v první stolici se obmezila jen na tvrzení, že auto převzala, aniž udala jakým způsobem, a že typové vysvědčení bylo vystaveno na její jméno. P r v ý s o u d žalobě vyhověl, o d v o l a c í s o u d žalobu zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Šlo o 2 fáze nabytí auta a jest proto zkoumati každou fázi zvlášť. Od O. mohla nabýti koupí pouze jeho spoluvlastnické polovice auta. Jest uznati, že spoluvlastnický podíl k movité věci nelze odevzdati hmotně podle § 426 obč. zák., nýbrž že společné držby ke společné věci podle § 833 obč. zák. lze nabýti odevzdáním znamením nebo prohlášením (§§ 427 a 428 obč. zák.; srovnej na př. rozh. č. 12373 Sb. n. s.). Za znamení ve smyslu § 427 obč. zák. pokládá dovolatelka vystavení typového vysvědčení, což však podle již ustálené judikatury nejvyššího soudu nestačí (srov. na př. rozh. č. 13144 a již dříve č. 4404 Sb. n. s.). Odevzdání prohlášením vůbec v první stolici tvrzeno nebylo, a to ani prohlášením výslovným, ani prohlášením konkludentním jednáním; za prohlášení takové nelze ani pokládati přepsání typového vysvědčení na jméno dovolatelčino samo o sobě, ani odevzdání potvrzení o kupní smlouvě ze dne 20. února 1933, v němž o převodu držby není zmínky.

Od Josefa O. tedy spoludržba auta na žalobkyni přenesena nebyla. Nestalo se tak ani při uzavření kupní smlouvy s Heřmanem E., neboť i v prohlášení tohoto ze dne 9. srpna 1933 není zmínky o převodu držby a nebylo ani v tomto případě tvrzeno, že došlo ještě k jinakému prohlášení ohledně přenesení držby. Z toho vyplývá, že žalobkyně neprokázala jednu z podstatných náležitostí pro nabytí vlastnického práva, totiž právní odevzdání a převzetí ve smyslu §§ 425 a násl. obč. zák. a nebylo tedy lze vyhověti její žalobě podle § 37 ex. ř., opřené o právo vlastnické.

Čís. 14893.

Pojišťovací smlouva.

Stanovily-li pojišťovací podmínky, že v případě prodlení s placením prémie má pojistitel právo považovati smlouvu za zrušenou nebo podati do dvou měsíců žalobu na zaplacení pojistného, nezanikla pojišťovací smlouva tím, že pojistitel zažaloval pojistné až po uplynutí dvouměsíční lhůty, lze-li z jeho chování usouditi, že na smlouvě trvá.

(Rozh. ze dne 29. ledna 1936, Rv I 27/34.)

Žalobce pojistil u žalované pojistkou ze dne 16. července 1931 svůj autobus Tatra proti následkům povinného ručení za pololetní pojistné 2.498 Kč, splatné dle dodatku ze dne 9. září 1931 vždy 20. srpna a 20. února, a to na dobu 10 let. Podle pojišťovacích podmínek měla společnost pro případ prodlení s placením premii právo považovati smlouvu za zrušenou nebo podati do 2 měsíců po dni, kdy pojištění dle pojistky mělo se počítati nebo kdy vyčkávací lhůta uplynula, soudní žalobu na zaplacení pojistného. V případě žaloby ručila z pojišťovací smlouvy ode dne dodané žaloby po dobu rovnající se času, za který se domáhá žalovaného pojistného. Pojišťovací smlouva měla zaniknouti však ihned, upustí-li společnost pravoplatně od žaloby, nebo nebyla-li by žalovaná částka při nastalé vykonatelnosti soudcovského nálezu anebo soudního smíru ještě zapravena a společnost se vzdala zavedení exekuce či pokračování v ní, nebo zůstala-li by exekuce na věci movité bez výsledku. Žalobce zapravil na pojistném dne 11. září 1931 1.000 Kč. Žalovaná jej upomenula dopisem z téhož dne o zapravení nedoplatku 1.498 Kč, upozornivši jej při tom, že, není-li premie plně uhrazena, nemohla by býti eventuelní škoda vyřízena. Žalovaná zažalovala pak tento nedoplatek na prvou půlletní premii splatnou 20. srpna 1931 upomínací žalobou podanou u soudu dne 3. prosince 1931, vedla pak na základě pravoplatného platebního rozkazu exekuci na svršky. Upomínací žalobou podanou dne 1. května 1931 a doručenou žalobci dne 10. května 1932 byla zažalována druhá půlletní premie 2.498 Kč splatná dne 20. února 1932. Tato žaloba byla dne 26. června 1932 vzata zpět. Dne 2. června 1932 srazil se pojištěný autobus s nákladním vlakem, žalobce případ pojišťovně hlásil, ta však odepřela likvidaci náhrady pro nezaplacení premie. Žalobě na zjištění, že pojišťovací smlouva v době pojistné události trvala